

על הדברים מוטל
אמברגו לפרסום עד
לנושאתה

בית הנשיא לשכת דוברות

יום שלישי, ב' באייר תשע"ח, 17 באפריל 2018

דברי נשיא המדינה ראובן (רובי) ריבלין בטקס פתיחת אירועי יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל התשע"ח בכותל

ארז שטרק, היה בן עשרים ואחת כשאבדו היסעורים בשמי הצפון. יחד עם שבעים ושנים לוחמים אהובים שעשו דרכם ללבנון, אבד ארז, לנצח. כך כתב ארז ביומנו במילים שהפכו להמנון של לוחמים: "שום דבר לא יפגע בי, שום דבר. לא אישה, לא כדור מחבלים, שום דבר. כי ככה נשבעתי לאחי, לאחותי, להורים. ובכיתי בלילות, ודאגתי בימים, כי פחדתי שמהו יפגע בהורים. וקולו של אבי מהדהד לי בראש כבר שנים: אם יקרה לך משהו, אין לי טעם לחיים, אין לי טעם למחר. אם אתם עומדים כאן מעלי, כנראה שלא עמדתי בהבטחתי, מצטער, בחיי." כך כתב ארז למשפחתו, על הפחד הנורא מכל, מפני עולם שהתהפך, עולם בו הורים עומדים על קברי ילדיהם. ואני קורא אותו, והצער אין לו סוף, בחיי.

משפחות אהובות, הערב הזה, טעון חרדת קודש. כשאני פוגש בכן בימי השבעה, באזכרות השנתיות לימי הלחימה, במפגשים אקראיים בבית הנשיא, אני תמיד מרגיש כאילו אנחנו מחליפים בינינו שתיקות של מובן מאליו. בערב הזה, בחסותו של כותל הדמעות, אני מבקש לומר לכן כמה אני מצטער. להעביר אליכן את צערו של העם, שצו חייו בארץ הזו, תובע ממנו לאבד את הטובים והטובות ביותר, את אהוביכם, אהובותיכן. אני מבקש לומר לכן, סליחה. סליחה על שנות כאב שלא יתם, שלא יכולנו למנוע, בשבתנו בארצנו הנאבקת על שגרת בטחונה. הערב, אנו מתכנסים איתכם בכאבכם ליממת זיכרון. ואתם הרי לא זקוקים ללוח השנה כדי לחוש את הכאב בבשר החי. לעוד תאריך לצד ים של ציוני דרך שצפים בכם לאורך השנה. יום הולדתו, יום הנישואים, היום בו שמעתם את קולה בפעם האחרונה, החיבוק האחרון ממנה, היום בו הלך לבלי שוב. היום, כולנו נושאים את זיכרון אהוביכם ואהובותיכן, את תמונת החיים שלהם. הלוואי, הלוואי, שיכולנו ביום המקודש הזה, לתת לכם יום אחד של מנוחה מהזיכרון. מהכאב. יום שבו נישא את הכאב אנחנו, על כתפינו שלנו, ונוריד מעט, כל כך מעט, מכתפיכן העייפות. יום שבו נכאב במקומכם, ולא רק יחד אתכם.

משפחות אהובות, בכל מפגש בינינו, אנו תמיד מבקשים מכן, שוב ושוב: "ובחרתם בחיים", אנא, "ובחרתם בחיים". למען הילדים, למען אבא ואמא, למען סבא וסבתא, למען המדינה, למענו, שנותרנו כאן יחד אתכם, מבקשים להקל במעט על הלב השבור, ואולי גם על עצמנו. אנו מבקשים, אך לא תמיד יודעים באיזו זכות. בביקורי אצלכם אני מדבר על המדינה שלנו הנבנית באהבה כבר שבעים שנים, אך רואה בפניכם את החורבן שנטע באחת כשנקשה יד הבשורה על דלתכם וכן, אני מביט בכם משתאה, כיצד שוב ושוב, אתם בוחרים בחיים. זוקפים גב, ואחר כך גם ראש, ומתחילים ללכת. אני מביט בכם ומתפלל - כי נהיה ראויים לבחירה שלכם בחיים. שנהיה ראויים להחלטה שלכם לקום ולהמשיך ללכת. למען החיים, למען תקומתו של העם, למען קיומה של המדינה.

על הדברים מוטל
אמברגו לפרסום עד
לנושאתהח

בית הנשיא לשכת דוברות

משפחות אהובות, אנחנו נושאים בחובת ההוכחה כי לא נפסיק לרגע לעמול עבור המדינה בשבילה נלחמו ילדיכם. לשלב ידיים בשם ההבנה: "אחים אנחנו" שוב, ושוב, ושוב. אל המנהרות לא זינקנו שמאל וימין, בשוחות לא שכבנו פריפריה ומושבים, אל מול פני אויב לא הסתערנו קיבוצים, כפרים וערים. אנו חבים חוב של חיים לכל הבתים אשר על דלתם נקש השכול, בעבור הזכות לצמוח פה כעם חופשי בארצנו. אנחנו חייבים להמשיך ולבנות כאן חברה מופת. חברה שערבות הדדית היא יסוד מוסד של קיומה, של המשך שיגשוגה. אנחנו חייבים להמשיך ולהבטיח כי נשלח את בנינו ובנותינו אל הקרב, רק לאחר שעשינו כל שאפשר, על מנת להבטיח, להם ולנו, כי אין ברירה אלא לצאת אליו, מתוך הבטחה שעשינו הכל על מנת לוודא שישובו ממנו. נמשיך ונלחם איתנים ונחושים, בכל רגע בו תקרב אלינו מלחמה. נרדוף ונשיג כל אויב כשאנו חמושים במערכת בטחון מופלאה, ובהון האנושי והערכי היקר ביותר. באותן העוצמות, נמשיך לחתור לשקט, לשלום ולביטחון עם כל שכנינו. בשם ההבטחות האלו, ומתוך התקווה כי יתממשו, ממשיכים ילדינו, נכדינו, נינינו, להחליף את בגדי נערוותם במדים ובחגור, בקסדה ובנשק. בשם ההבטחה הזו, יוצאים לוחמינו באישון לילה, גודעים את האיום הבא, ומהווים עבורנו חומה בצורה מפני אויב. ואנחנו, אנחנו בתמורה, נהיה לחומה מחבקת של חברה מוקירה, אסירת תודה, על הקרבה שאינה יודעת גבולות. חברה שתהדוף בלא מורא וללא רחם, כל אויב המערער על זכותנו לבית בארצנו, ובה בעת לא תאפשר לכל שסע, קיטוב, מרחק וניכור, להכות שורש בינינו. חברה שתדע להמשיך ולהתווכח, אך תזכור שצה"ל ומפקדיו הם אנחנו, כולנו, ותגן עליו מפני כל מחלוקת.

"נאנחה אמי: טוב לי, כשטוב לילדי", כתב המשורר גיורא פישר שאיבד את בנו, מרום, במבצע חומת מגן. "בני החכם גוער בי - אל תסתפק בזה, אבא. מגיע לך יותר, אל תטיל על כתפיו את משא שמחתך. אני מתפטר ואומר (לעצמי): כשיהיה טוב לילדי יתפנה מקום לשמחה שלי." כך כתב. אנו נביא את הטוב לבני ולבנות העם הזה. כך אולי, גם נצליח לפנות עבורכם את המקום בו תיכנס גם השמחה אל לב דואב. למענכם, למען ילדיכם, למען הימים שעוד נכוננו לנו.

אזרחי ישראל, משפחות יקרות, מחר נציין שבעים שנים לעצמאות ישראל. עם רדת הערב, עת יתנוסס דגלנו בראש התורן, זכור נזכור כי אהוביכם, גיבורינו, גיבורי החיל, הם-הם הנושאים אותו אל-על. מכאן, אנו שולחים תפילה לשובם של לוחמינו, נעדרי צה"ל וחללינו אשר מקום קבורתם לא נודע. לא נשקוט עד אשר ישובו לגבולם. נשלח כוחות בהצדעה ובהערכה גם לפצועי צה"ל וכל מערכות הביטחון, ללוחמים וללוחמות אשר עבורם לא תמו עוד ימי הקרב, ונבטיח כי לא לבדם יצעדו במסע הקשה אל ההחלמה. "מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב, הוא יברך את חילי צבא ההגנה לישראל, וכל כוחות הביטחון, העומדים על משמר ארצנו וערי אלוהינו, מגבול הלבנון ועד מדבר מצרים, ומן הים הגדול עד לבוא הערבה, ביבשה באוויר ובים". יהי זכר הנופלים והנופלות, צרור בצרור החיים ונצור בלוח ליבנו לעד.

לפרטים נוספים:

נעמי טולדנו קנדל - דוברת בית הנשיא 052-9463662

**על הדברים מוטל
אמברגו לפרסום עד
לנושא**

**בית הנשיא
לשכת דוברות**

עדי אילת - עוזרת דוברת בית הנשיא 054-7950352